

Amfitrió

Molière

Fragment de l'escena primera de l'acte primer

SÒSIA

Qui hi ha? Ai, com tremolo! Cada cop tinc més por.

Senyors, que sóc de confiança.

Ja s'ha de ser valent a ultrança

per córrer amb aquesta foscor!

El meu amo, amb la seva glòria,

quina una que me n'ha jugat!

Ah, si pel seu proïme sentís cap pietat,

¿m'hauria fet sortir en nit tan mortuòria?

Si em volia fer dir que tornava aviat

i el què i el com de la victòria

¿no podia esperar que ja hagués clarejat?

Ah, Sòsia, a quina desventura

el teu ofici està sotmès!

La nostra sort és molt més dura

quan som servents de gent de pes.

Volen que la natura estigui sempre llesta

a adaptar-se al seu propi pla.

Dia o nit, fred o calda, tramuntana o tempesta,

si obren la boca, tu, a volar!

Vint anys servint nit i dia

no ens valen ni un trist guardó;

la més petita mania

ja els encén com un fogó.

I, amb tot, la nostra ànima ximple

s'agafa a l'honor va de treballar per ells

i a l'últim s'acontenta amb la convicció simple

que la gent està certa que ens hi volem fer vells.

A la jubilació en va el bon seny ens crida;

en va el nostre despit algun cop hi consent:

tot just veure'ls, ja la vida

se'ns n'hi va, amb el cor content,

i el més mínim favor d'una ullada amatent

ja ens du a rengle de seguida.

Però, per fi, en l'obscuritat

distingeixo la casa, i ja em torna el coratge.

Ara em caldria, pel missatge,

algun discurs premeditat.

Haig de fer als ulls d'Alcmena un retrat ben castrense

del combat que ha abatut l'enemic al femer;

però, ¿com podré convèncer

si jo, de fet, no hi vaig ser?

No importa, parlaré de la pols i la palla,

com testimoni ocular:

¿quanta gent no t'explica detalls d'una batalla

on en sa vida va anar?

Per dir el meu paper sense esmena,

me l'hauria de repassar.

Això és la sala on entro com un correu de mena,

i aquesta llanterna és Alcmena,

que és a qui jo m'haig d'adreçar.

Traduït per Miquel Desclot